

[Johan Asmussen.]

ser det ud til — uden vederlag. Også det særproblem er fremdraget flere gange. Dog er det blevet anført, at de får en rentefordel ved den ydede kredit. De har en måneds tid, inden de skal afregne. Jeg synes, det er et noget betænkeligt argument at anføre. Der var en af de foregående ordførere, der var inde på, om det var underslæb, hvis pengene ikke var der, når de skulle afregnes. Det mener jeg nu fremgår klart af lovfor-
slagets straffebestemmelser og bemærkningerne at det ikke er, men der er alvorlig straf for at oversidde fristerne, og i virkeligheden er det jo betroede penge, arbejdsgiveren ligger med. Derfor er det betænkeligt at argumentere med, at det er en fordel, en slags vederlag for ham, at han får renterne, og at han har hele den kredit.

Må jeg i den forbindelse ligesom hr. Foged sætte et meget stort mærke ved § 86, kontrolreglerne. Jeg synes også, de harmonerer meget lidt med det, som vi forleden drøftede i forbindelse med kontrollovsfor-
slaget; de harmonerer vist hverken med selve reglerne i kontrollovsforslaget eller med de bemærkninger, som faldt i forbindelse med det, selv om der ikke i dette forslag står noget om politi. Men det fordybede hr. Foged sig jo så meget i, at jeg skal nøjes med at understrege det.

Det næste punkt, som for os er væsentligt, når vi er imod dette forslag, er, som det er sagt, ganske kort, at skattefradragsretten i virkeligheden kompromitteres, og det gør den, selv om man forsøger at regne den ind, sådan som man har gjort her. Må jeg sige, som professor Thøger Nielsen sagde i B.T. den 21. september:

„Det er kun en teoretisk størrelse, noget, man kan regne sig tilbage til.“
I virkeligheden ligger der ikke nogen realitet i det.

Lad det ikke være usagt, at vi lægger meget mærke til og vægt på, at formueskatten i hvert fald ifølge forslaget slet ikke skal kunne fradrages, og lad det heller ikke være usagt, at vor opfattelse som bekendt er, at formueskatten er sagligt urimelig. Vi har tidligere kunnet glæde os over, at vi i den opfattelse principielt har følgeskab — foruden af dem, vi ved det om i forvejen — af hr. Aksel Larsen under den forudsætning, at skattesystemet i øvrigt

blev rimeligt. Man må gå ud fra, at de, der fremsætter forslaget, finder det rimeligt, og så kunne man jo samtidig undvære formueskatten.

Må jeg endelig pege på et område, der for os er basis for store betænkeligheder, når man skal se på forslaget gennemførlighed, nemlig selve skattemyndighedernes administration af loven. Har man overhovedet nogen mulighed for i dag at administrere alle disse vanskelige regler? Har vi overhovedet et ligningsapparat, som kan klare det? Jeg husker, at da vi drøftede en udbygning og en effektivisering af landsskatte-
rettens system til gavn for skatteyderne, blev det fortalt os — og det var uden tvivl rigtigt — at den helt store reform af landskatteretten krævede en udbygning af ligningsmyndighederne; den var man ikke i stand til at præstere endnu, og allerede af den grund måtte vi vente med en virkelig revision af landsskatteretten. Hvordan ligger det så nu i relation til en kildeskatteordning som denne? Kan man overhovedet magte den? Skattepolitisk Oversigt har i sin tid i en af sine mange udførlige artikler beskæftiget sig også med det problem; det var i en artikel fra 1964, hvor der som konklusion på indgående overvejelser i den retning står følgende:

„Det kræver ikke profetiske evner at forudsige, at kildeskat simpelt hen vil få skatteadministrationen til at bryde sammen.“

Hvis det er rigtigt, synes man jo, det måske er noget forhastet, at regeringen kommer med et forslag af denne art.

Lad mig lige nævne et par fordele, som dette forslag har — det ville jo være kedeligt, hvis det slet ikke havde nogen fordele. Det har én stor fordel som princip, og det er samtidigheden. Som jeg allerede har indledt med at sige, er vi ikke imod samtidigheds-
skat som sådan. Det er denne samtidighed, som er det grundlæggende argument blandt dem, der fremføres, i hvert tilfælde fra regeringens side. Finansministeren har flere steder sagt, at det er det, der er det afgørende. Der blev sagt ved førstebehandlingen sidste år den 29. oktober — Folketingstiden-
de 1965-66 sp. 719 — at det, der for lønmodtagerne er det afgørende, er,

„at man kommer til at betale skatten på denne måde, så man bliver færdig med